

ivrig for Bevarelsen af alle gamle Bondeskikke til nu at kunne bryde med dem; og det havde desuden allerede vakt nogen Misstemning i Menigheden, at han i Guttens sidste Levedage saa tydeligt havde unddraget sig Vennernes Deltagelse.

Der herskede derfor i et Par Dage en Travlhed i Præstegaarden med Rengøring af hele Huset og Kogning i Køkkenet, ganske som til et Bryllup eller et Daabsgilde. Emanuel var paa en vis Maade Hansine taknemmelig, fordi hun i disse Dage saa roligt styrede alt og opofrende tog enhver Besværighed paa sine Skuldre. Men samtidig kunde han ikke lade være at forundre sig over, at hun midt i sin Sorg kunde have Tanke for alle disse hverdagsagtige Ting, og det saarede ham næsten, at hun ved Guttens Tvætning og Indhyllelse i Liglaget ikke fældede en eneste Taare.

I sin oprevne Sindsstemning kunde han i det hele ikke frigøre sig for en smertelig Fornemmelse af at være ene med sin store Sorg; og skønt han indsaa' sin Uretfærdighed og af Evne kæmpede med sig selv, tilbragte han sin meste Tid inde paa Voksdugssofaen i sin Stue og ude i Haven for her i Ensomhed at give sig hen i sin Smerte.

Helst søgte han ud i Haven . . . ud i den store vildsomme, i Aarenes Løb næsten tilgroede